

տեն խեղճերուն վրայ կը հասնին իրեք գող աւազակ մարդիկ, կառքէն կ'իջեցնեն զիրենք, ու ճամբէն դուրս տեղմը ծառի մը ամուր կը կապեն ու հոն կը թողուն: Իսկ իրենք ուրախութիւն մը աղէկ որս ըրինք ըսելով կ'ելլեն նոյն կառքը կը նստին, ու ձեռքով ասդիս անդին բան փնտռելու ատեն թէ արդեօք ինչ աղէկ ուտելու խմելու բաներ կան մէջը, ձեռքերնին կուգայ օղին շիջը. իրեքն ալ մէկէն կուշտ մը կը խմեն՝ որ ցուրտէն տաքնան, ու անշուշտ իրարու նոր տարի կը շնորհաւորեն: Իսկ նայէ որ տաքնալու տեղը իրեքն ալ մէկէն կը պաղին, ու կ'իյնան կառքին մէջ մէկմէկու վրայ կը մեռնին: Իսկ կառքին ձիերը զիրենք կառավարող չունենալով, կամաց կամաց կ'առնեն կառքը կը տանին շիտակ գեղացիին տունը ուր որ իրենց ախոռն էր: Ինտանիքը կառքին ձայնը լսելով, ճրագներով դուրս կը թափին որ հայրերնին մայրերնին ուրախութեամբ ընդունին. բայց ինչ կընայիս. իրենց ծնողացը տեղը իրեք օտար մարդիկ կառքին մէջ ընկած մեռած: Իսկ չգիտնալով գեղը աղաղակով կը լեցնեն թէ աս ինչ բան է, և լացն ու գոռումը կը սաստկանայ՝ իրենց ծնողքը չտեսնելուն համար: Կեղացիները շուտ մը կը դարտըկեն կառքը, ու նոյն կառքով ճամբայ կ'ելլեն դէպ ի քաղաքը, և ձայն տալով ասդիս անդին՝ ձայն մը կ'առնեն հեռուանց, շուտ մը վար կ'իջնան, կ'երթան կը գտնեն երկու խեղճերն ալ յուսահատաբար կապած: Շուտ մը կը քակեն զիրենք՝ կ'առնեն կառքին մէջ, ու կը դառնան ուրախութեամբ իրենց տունը, առանց լացի թաղումն կ'ընեն իրենց օղին խմող իրեք գողերուն, ու փառք կուտան Բքտուծոյ որ զիրենք այսպիսի հրաշքով փրկեց՝ որ նոր տարին սկըսին, որուն ամենևին յոյս չունէին: Բք դիպուածը կը պատահի 1842ին, որ Եայտոցէն մեզի ծանուցին նոյն տարին:

Ի ՆՈՐ ՏԱՐԻ

Ի կէտն հասեալ ընթացից
Աստեղն որ զտիւ և զգիշեր
Մեկնեալ ծագէ զոյս յերկնից,
Առնու դարձեալ նոր ջրջան:
Բոլորեցաւ շուտափոյթ
Ի կենցաղոյս ամաց մին.
Յանդարձական ի փախուստ
Գնացէ և սա ըստ նրմին:
Ամենայնի է վախճան,
Ժամանակին չիք յաղթող.
Չհետ վայրկենին գայ վայրկեան
Յոյնն ըզնա հալածող:
Անդարձ երթայ ընդ ուղի
Պայծառագոյնն ի յաւուրս,
Եւ բեղնաւորն իսկ տարի
Սահեալ գիտէ գէլըս կոյս:
Անմահանալ զուր ջանայ
Տանց կառուցմամբ մահացուն.
Ունայնութիւն սիւն նոցա
Չներէ ի սպառ կալ կանգուն:
Հասարակաց նոյն օրէն
Ի բախտ վարէ զմեզ ի նոյն,
Եւ յառաջին վայրկենէն
Չնախկին առնումք քայլ մահուն:
Արդ զի դբաղեալ այսգունակ
Ժամանակաւս՝ վայրապար
Ծախեմք զաւուրքս այս երազ
Հանգոյն այլոց սրբավար:
Թէ վախճանէ ի վայրկեան
Մարդուան իցէ դատակնիք,
Կեցցուք զվայրկեանրս որ կայն,
Հիմ ապառնոյն վաստակիմք:
Որ ընդ բաղդին սիրահար
Երջանկութեան ջերմն ըղձիւք
Չանձն իւր գործէ հէք չըլառ,
Չիք իբրու զնա որ եղուկ:
Սրտապատիր ի հրապոյրս
Վասնէ զծաղկեալ հասակն իւր,
Եւ կեղակարծ ընդ սին յոյս
Չառձեռն ըզբախտ ծախէ զուր:
Ի սոնք ձեռնարկս յարածուի
Չողիդ քաղես, ո՛վ անմիտ.
Մինչև զկենաց առեալ ումք
Յելս հասանես օրհասիդ:
Օն անդր ի բաց կաց յինէն
Մոլորութիւնդ այդ սրխալ.
Վայրկեանս յոր եմ կեանք իմեն,
Եւ ո՛չ յորում կարեմ կեալ:
Առանց ցաւոց անտորտունջ
Չանցեալսն յիշեմ դաւուրս իմ,
Անտենչ, անահ, անշըշուչ
Ընդ մընացուածն հայիմ:
Մի՛ նդ վայր լըբցուք ի կորուստ
Ըջթորութիւնս որ տըլաւ.
Ակրնկալիք հեշտին սուտ
Մի՛ դաւեսցեն զհեշտ իրաւ:
Վայրկեան սահեալ չիք եղև,
Թերևս չոգայ ապագայն.
Մահկանացուացս արդարև
Այժմուս և եթ կայ միայն: